

qui toti pendent ab effatis & judiciis ephemeridum litterariorum, qui, cum liberrimi sibi videantur, coguntur tamen, ex illarum jussu & auctoritate, alia pro incertis habere, alia prorsus abjicere, alia impugnare, prouti visum fuerit illis librorum auctoribus & censoribus litterariis, qui sibi iam videntur & haberi volunt totius germaniae & cultioris Europae praeceptores. Ac profecto res eo jam devenit, ut illa facilitas erga dissentientes, quam nuper *tolerantiam* vulgo dicebant, conversa fuerit in summam tyrannidem eorum, qui quod scribendis divulgandisque actis litterariis diurnis victum quaerunt, de novandis ex suo sensu rebus sacris & civilibus inter se conjurant. Quis igitur hos & ipsorum affectas dixerit eclecticicos, aut liberos, cum revera aut tyranni sint, aut occultorum praeceptorum discipuli.

Ac si verum dicere volumus, qui inde ab humanae sapientiae initiis principes & magni extiterunt vel in philosophia, vel in litteris & artibus, & commodas disciplinarum formas reliquerunt, omnes fuisse eclecticicos fateamur necesse est. Namque ingenii humani, post primam illam puerilis aetatis institutionem, maturescentis haec una ratio est & incipiendi in sapientiae studio & progrediendi. Quam homines, quia lente procedit, nec tamen in cursu unquam subsistere finit, sed omnem aetatem in discendo consumendam esse statuit, plerumque negligunt &, quaerendi laborem ac molestiam perterriti, ad aliorum auctoritatem & normam sapere malunt, quam discendo defatigari diutius. Haec autem sectaria sapientia nunquam non & hodie vel inprimis magnopere se commendat quam plurimis, sui que cultores reddit elatos & tumidos, contentiosos magis quam veri studiosos. Contra qui in scholis & academiis sedulo & gnaviter litteris operam dederunt & deinceps ad hanc rationem eclecticam in discendo progressi sunt, ii nolunt pendere ab opinionibus hominum & placitis, quae sua natura tantum valent, quantum momenti habere reperiuntur ad illam humanae rationis & revelationis divinae veluti stateram examinata. Quo fit, ut in iudicando & docendo modesti sint, ut non clament, non conviciantur, non rixentur.

Explicata igitur universi generis natura & vi, pauca iam sunt, quae restant dicenda de illius ratione & usu in hac doctrina scholastica, ne forte, dum nimium versamur in amplo & illustri omnis philosophiae campo, hujus quasi agelli nostri cancellorum immemores esse videamur. Praeceptorem igitur in scholis, cui commenda-

mus